

A MEGGYILKOLT TÁJHOZ

Hommage á Jeszenyin

A házfalak helyén csak
tartógerendák; mindent elvitt a vízözön.
Nem fáj. Nekem ehhez
a meggyilkolt tájhoz semmi közöm.
Csak néha jártam erre,
csak néha fetrengtem tompán az ég alatt.
Mindig továbbmentem, mert
nem hagyott nyugton egy iszonytató gondolat.

Ahányszor letoltak az útról,
ahányszor itt fogtam valakivel kezét –
mindig elszörnyedtem: mivé lennék,
ha valamiért itt vernék gyökeret.

Hányszor kéne még nemet mondanom
csörgő telefonnak és
mindenben bennragadó dohányfüstnek?
Mert még a romok mellett is:
a cigik égnek, a telefonok csörögnek.

Ugyan már. A romok mellől
minden szívfájdalom nélkül elköltözöm.
Nem fáj. Nekem ehhez
a meggyilkolt tájhoz semmi közöm.

SASOM ÉS KÍGYÓM

Hommage á Nietzsche

Sasom és kígyóm a neheztelés,
a végtelen harag bennem.
Nem sok ez, de nem is kevés
ahhoz, hogy végül célra vezessen.

DOLGUNK VÉGEZTÉVEL

Kitakarítottatok minden szobát,
mintha vendéget várnátok.
Van valahol egy ország – meséltétek –
unott és untatott istenek játszótere.
Valaki onnan eljön
és egyetlen boldogsága lesz a rend,
a ti takaros, egyetlen rendetek.

Nem neveltünk rajtatok.
Sejtésetek sem lehetett arról,
hogy mi átláttunk a városfalakon,
hogy gondolatban bejártuk
az összes házakat. Mert mi már tudtuk,
hogy a rendrakás nem ránk marad.